

vil: „Nu skulle vi holde Sprøitesøvelser,“ og saa skulle Mandstabet og Befordringsvæsenet, som høre til Sprøiten, uden Videre møde, naar han lader kalde. Jeg vilde nødig, at vi skulde beholde Bestemmelser, som enten ere saa indgribende i Commünernes økonomiske Forfatning eller ogsaa gøre et saadant Indgreb i den personlige og borgerlige Frihed, som maa være enhver Mand hellig, at naar denne Lov skal udtræde i Livet, Mange da ville sige: „Det er en farlig Lov; den maatte vi helst have været frie for.“

Wessely: Jeg tillod mig ved denne Sags første Behandling at henlede Opmærksomheden paa den til § 39 svarende Paragraph i det oprindelige Lovudkast, idet det forekom mig, at Ordningen af Brandredskaberne i de enkelte Communer maatte blive Gjenstand for et særligt Reglement af Ministeriet; jeg gik nemlig ud fra den Betragtning, at, naar der i Loven var sagt, at der skulde forestandes de nødvendige Brandredskaber i Communerne, saa maatte det være overladt til Ministeriet at ordne denne Sag, fordi man ved at give en almindelig Regel neppe vilde træffe det Rigtige, idet man maatte rette sig efter Forholdene i de forskellige Communer, og det desuden senere ved Erfaringen vistnok turde vise sig hensigtsmæssigt at gøre Forandringer i Brandredskaberne, som vare foreskrevne. Men naar Bestemmelsen herom gives i Loven, kan en saadan Forandring ikke foregaae undtagen gennem en ny Lov, og det er det, som jeg anseer for at være uhenftsmæssigt. Jeg havde derfor ønsket, at det ærede Udvalg var gaaet ind paa denne Betragtning af Sagen; dette er imidlertid ikke skeet; da jeg dog ikke har kunnet overbevise mig om, at det er hensigtsmæssigt at have saadanne Bestemmelser i Loven, skal jeg for at faae dette Spørgsmaal prøvet, tillade mig at anmode

den meget ærede Formand om, at § 39 maa blive særskilt sat under Afstemning. Udvalget er ikke blot blevet staaende ved det, som oprindeligt var foreslaaet; det har end ogsaa tilføjet en yderligere Bestemmelse i § 39, idet man har sat, hvor store disse Brandseil skulle være; men en saadan Specification forekommer det mig ikke gaar an. Jeg skal dernæst stille det Spørgsmaal til den ærede Ordfører, hvorledes Forholdet er imellem § 39 og § 47. Efter § 39 skal der i enhver Commune være en stor Brandstige af 8 à 10 Alens Længde; efter § 47 skal der ved ethvert Sted, som har en Assuranceværdi af over 20,000 Rds., findes en stor Brandstige, medens der ved ethvert Sted til en Assuranceværdi af over 5000 Rds. Værdi skal findes en Brandstige, og ved ethvert Sted af over 500 Rds. Assuranceværdi en Stige. Her have vi altsaa 4 Classer af Stiger. Hvad det nu er nødvendigt i § 39 at fastsætte Stigens Længde, saa er det det ogsaa i § 47. Jeg anfører det her for at vise, at man er kommen ind paa en urigtig Vej ved saaledes i Loven at specificere, hvorledes disse Brandredskaber skulle være. Det er vist en Ting, som henhører under den administrative Myndighed, og som kan ordnes ved et Regulativ. Jeg skal desuden gøre opmærksom paa, at det forekommer mig uhenftsmæssigt, at, naar der i en Commune findes flere Steder, der ere forskitrede for 20,000 Rds., og hvoraf altsaa hvert skal have en stor Brandstige, som jeg foreløbig maa antage at være det Samme som en Brandstige paa fra 8 til 10 Alen, man da desuagtet skal paalægge Kommunen at have endnu en stor Brandstige. Jeg troer ikke, at det er en rigtig Maade at ordne Sagen paa, men at det er Noget, man skal overlade til Administrationen at ordne efter de locale For-